

Suzanne Allain

Mr. Malcolm's List

A.W. Bruna Uitgevers

1

De hooggeboren Jeremy Malcolm, tweede zoon van de graaf van Kilbourne, was de grootste vis die je kon vangen – in het balseizoen van het jaar onzes Heren 1818. Goed, hij had dan zelf geen adellijke titel en hij was slechts een jongere zoon, maar zijn tante van moeders kant had hem het grootste deel van haar aanzienlijke fortuin en een enorm landhuis in Kent nagelaten.

En daarbij had hij als man ook behoorlijk wat in huis. Alleen de meest ambitieuze juffrouw zou de knappe Mr Malcolm afwijzen ten gunste van de markies van Mumford, die minstens vijftig was en geen kin had, enkel en alleen omdat men haar dan ‘milady’ zou noemen.

En welke vrouw werd in vredesnaam liever gewoon ‘milady’ genoemd dan ‘vrouw van Malcolm’?

Toch begon het erop te lijken dat geen enkele vrouw dat onvoorstelbare en unieke privilege ooit zou genieten.

Want aangezien hij geenszins een kluzenaar was en de feesten in Almack’s en verscheidene andere bals en bijeenkomsten bijwoonde, was Mr Malcolm bezig een reputatie te verwerven van flierefluiter, hartenbreker, dromenverwoester.

‘Een wat?’ vroeg Malcolm aan zijn vriend Lord Cassidy, toen die hem de laatste roddels over hem overbrieftde.

‘Een dro-men-ver-woes-ter,’ verklaarde Cassie langzaam en nadrukkelijk.

‘Wat een onzin,’ antwoordde Malcolm, en hij draaide zich om en keek de balzaal rond, waarbij zijn blik op een mooie debutante viel.

‘Misschien kloppen de roddels wel. Je hebt mijn nichtje Julia ook vrij veel van een bepaald soort aandacht geschonken, en je bent nu al ruim een week niet meer bij haar langs geweest.’

Malcolm keerde zich weer om en keek zijn vriend verbaasd aan. ‘Ik heb je niet begeleid naar de opera. Eén keer-tje maar. Ik heb haar geenszins “een bepaald soort aandacht” geschonken.’

‘Wat er in werkelijkheid is gebeurd, doet er niet toe. Het gaat erom wat mensen zeggen. En wat denk je dat het over Julia zei toen je niet meer langskwam? Ze heeft twee hele dagen opgesloten gezeten in haar slaapkamer omdat ze niemand onder ogen wilde komen.’

‘Als dat typerend is voor het gedrag van Miss Thistlewaite, moet ze niet klagen als mensen over haar roddelen.’

Cassie gaf geen antwoord en liet zijn verdere stilzwijgen over het onderwerp voor zich spreken. Hij zette een gekwetst gezicht op en hoewel Malcolm zijn vriend vurig verdedigde als werd gezegd dat Lord Cassidy sterk op een hond leek, kon Malcolm niet ontkennen dat de gelijkenis inderdaad bijzonder sterk was als Cassie zat te mokken.

‘Het spijt me, Cassie, dat je nichtje het doelwit van roddels is geworden.’ De grote bruine ogen bleven hem verwijtend aanstaren. ‘Het was niet mijn bedoeling haar van streek te maken, maar ik ga ook geen vrouw ten huwelijk vragen alleen maar omdat ik haar heb meegenomen naar de opera.’

‘Je hoort toch ook niemand beweren dat dat moet?’ zei Cassie.

‘Misschien niet, maar het is wel wat ze willen. Wat zijn dat

dan voor dromen die ik zou hebben verwoest? Dromen om de “vangst van het seizoen” te huwen, enkel en alleen vanwege mijn fortuin en bezittingen. En ik kan alleen voldoen aan de talloze verwachtingen die ik kennelijk heb gewekt door polygamist te worden. Als ik zelfs maar met een jongedame praat, ziet ze zichzelf al helemaal naar het altaar schrijden.’

‘Dus waarom zou je niet gewoon een meisje kiezen en daar allemaal een eind aan maken?’ vroeg zijn vriend.

‘Waarom denk je dat ik hier vanavond ben? Ik wil niets liever dan een geschikte bruid vinden.’

‘Wat is er mis met Julia? Ze wordt over het algemeen als een knap meisje gezien,’ zei Cassie, hoewel hij zijn vriend daarbij toch niet helemaal in de ogen kon kijken. Julia had Cassie het mes op de keel gezet om erachter te komen wat ze had gedaan om het ongenoegen van zijn vriend te verdienen. Cassie probeerde zich van zijn plicht als neef te kwijten door Julia voor te stellen als een geschikte bruid, maar hij voelde zich daar ongemakkelijk onder. Hij wist als geen ander hoe irritant ze kon zijn.

‘Je nichtje is knap genoeg,’ beaamde Malcolm, ‘maar zij is niet het meisje dat ik zoek.’

‘Waarom niet?’ vroeg Cassie.

‘Ik weet het niet,’ zei Malcolm schouderophalend. ‘Ze wappert te veel met haar wimpers.’

‘Wat? Ze wappert te veel met haar wimpers? Is dat de reden waarom je haar niet meer hebt bezocht?’

‘Het leidde ontzettend af. Ik dacht een paar keer dat ze in slaap aan het sukkelen was. Ik dacht zelfs een keer dat ze op het punt stond in katzwijn te vallen, dus greep ik haar arm vast. Nou, toen gingen haar ogen snel genoeg weer open. Volgens mij dacht ze dat haar trillende wimpers me ertoe hadden aangezet haar een huwelijksaanzoek te doen.’

Cassie schudde alleen zijn hoofd, met een blik van intense teleurstelling in de hondenogen.

‘Kijk me niet zo aan, Cassie. Dat was niet het enige wat ik tegen Miss Thistlewaite had.’ Malcolm stak zijn hand in de zak van zijn vestje en haalde een vel papier tevoorschijn. Hij vouwde het open terwijl Cassie probeerde over zijn schouder mee te kijken. Zo te zien was het een soort lijst. Malcolm nam hem aandachtig door terwijl Cassie tuurde om te zien wat er stond. Hij zag ‘Bezit muzikaal of artistiek talent’ en ‘Komt uit een nette familie’ voordat er triomfantelijk met het papier voor zijn gezicht werd gewapperd. Malcolm had blijkbaar ontdekt waar hij naar op zoek was.

‘Hier staat het. Punt vier: “Valt verstandig mee te converseren.” En het enige soort conversatie dat Miss Thistlewaite aanstaat, is een gesprek dat volledig bestaat uit flirterige opmerkingen of bloemrijke complimenten. Toen ik haar vroeg welke mening ze had over de Graanwetten, antwoordde ze dat het ongetwijfeld een gezond effect zou hebben als men terughoudend was in wat men at.’

Cassie toonde zich niet geamuseerd toen hij hoorde van de faux pas van zijn nichtje. Hij begon snel over een ander onderwerp, omdat hij geen trek had in een saaie politieke discussie. ‘Wat is dat, Malcolm? Is dat een lijst?’ Cassie probeerde hem uit Malcolms hand te pakken, maar Malcolm vouwde het papier snel op en stopte het weer in zijn vestzak.

‘Jazeker.’

‘Heb je een soort lijst met kwalificaties voor een bruid?’ vroeg Cassie met een hogere stem dan normaal.

‘Ja, en?’

‘Nou, dat is verduiveld arrogant van je, als je het mij vraagt. Geen wonder dat je met niemand genoeg neemt. Je wilt dat ze voldoen aan een waslijst aan vereisten, als...

alsof je een span paarden aanschaft bij Tattersalls.’

Malcolm greep de analogie van zijn vriend aan. ‘Precies. Ik heb duidelijke eisen als het gaat om wat er bij mij op stal mag staan. Dus zou ik niet nog strengere eisen mogen stellen aan een bruid? Het is ronduit absurd om meer tijd te besteden aan het keuren van een paard dan een vrouw, een levenslange metgezel die je ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds zult zien.’

Aangezien Cassie van het type Engelsman was dat een páárd als een levenslange metgezel beschouwde die je ’s ochtends, ’s middags en ’s avonds zag, had het argument van zijn vriend misschien niet de bedoelde kracht. Dus mompelde hij alleen: ‘Dus wat is dan de bedoeling? Dat je een proefrit op haar maakt, en haar gebit inspecteert?’

Na zijn gesprek met Malcolm ging Cassie Julia bijna een week uit de weg, maar toen hij haar derde berichtje ontving, meldde hij zich bij het herenhuis van zijn tante. In haar brief had Julia verklaard dat ze van plan was om hem dan maar zelf te bezoeken, zonder chaperonne, en hij was zich er terdege van bewust dat zijn nichtje heethoofdig genoeg was om hen allebei in een schandaal te verwickelen als er een eind aan haar geduld was gekomen.

Hij wachtte Julia op in de salon en keek afkeurend om zich heen. De inrichting was gedaan volgens de regels van de elegantie, maar zijn tante leek te overdrijven waar ze de nieuwste voorliefde voor chinoiserie van de prins-regent volgde. Op elke bank en stoel zat wel een drakenkop, en er stond een kast die uitpuilde van de stukken aardewerk, ge-glazuurde dierenbeeldjes en steengravures. Hij bekeek een voorwerp van dichtbij, een beeldje van een leeuw met een wijd grijnzend opengesperde bek, toen zijn nicht ineens in zijn oor sprak.

‘Hij bijt niet, hoor.’

Hij schrok zich een ongeluk bij het horen van haar stem, en ze lachte om het succes van haar verrassing. ‘Je hebt de manieren van een viswif uit Billingsgate,’ zei hij tegen haar, wachtend tot zijn nichtje ging zitten voordat hij probeerde zijn slungelige lichaam in een van de ongemakkelijke stoelen te vouwen.

‘Ik zou het niet weten, want ik heb geen kennissen in dat soort kringen, zoals jij.’ Ze wuifde zijn verontwaardigde weerlegging weg en zei: ‘Maak je niet druk. Ik zal niemand vertellen dat je zo geïntimideerd bent door een stukje porselein.’ Cassie begon weer te sputteren, maar Julia kwam haastig ter zake. ‘Wat zei Mr Malcolm? Je had beloofd dat je met hem zou spreken op het bal van Lord Wesleigh en sindsdien heb ik niets meer van je gehoord.’

Cassie keek geïrriteerd naar zijn nichtje en vervloekte het lot dat hem een verwantschap had aangedaan met zo’n zelfzuchtig, verwend meisje. Ze hadden geen van beiden broers en zussen en ze verschilden maar een paar jaar in leeftijd, dus hun ouders hadden hun van kinds af aan elkaars gezelschap opgedrongen. Cassies prettige inschikkelijkheid was niet opgewassen tegen Julia’s zoveel krachtigere karakter, dus van jongs af aan was hij eraan gewend geraakt om aan al haar eisen, behalve de meest buitensporige, te voldoen. Julia was een aantrekkelijk kind geweest en was uitgegroeid tot een mooie jonge vrouw, met kastanjebruin haar, lichtgroene ogen en fijne gelaatstrekken. Met haar air van frêle onschuld slaagde ze er nog steeds in de meeste mensen te misleiden waar het haar ware aard betrof, maar Cassie liet zich niet voor de gek houden. De wil van zijn nichtje was in geen enkel opzicht frêle.

‘Nou?’ vroeg ze terwijl ze ongeduldig met haar vingers op de kop van een draak trommelde.

‘Tja, nou, Malcolm was het ermee eens dat je een knap meisje bent...’

‘O ja?’ vroeg Julia, met een blij verrast gezicht. ‘Dat is goed nieuws. Ik moet zeggen dat ik dacht dat ik hem op de een of andere manier niet behaagde. Dit is beter nieuws dan ik had gehoopt...’

‘Wacht,’ zei Cassie, haar opgetogenheid onderbrekend. ‘Hij is totaal niet in jou geïnteresseerd.’

Cassie was niet van plan geweest zo’n botte uitspraak te doen en voelde zich even heel schuldig toen het gezicht van zijn nichtje betrok. Hij kon het niet verdragen een dame te zien huilen, en haastte zich dus om de tranen te stoppen die hij in haar ogen meende te zien springen. ‘Hij heeft namelijk een lijst, en je voldoet niet aan het vierde vereiste. Daar zou ik zelf ook niet aan voldoen, want ik heb geen interesse in politiek en ik heb de Graanwetten altijd bijzonder verwarrend gevonden. Ik bedoel, wat maakt het uit of ze het graan in Berkshire of Frankrijk verbouwen?’

Julia gaf geen antwoord, maar Cassie was blij te zien dat het gevaar dat ze zou gaan huilen geweken was. Sterker nog, ze leek woedend. ‘Heeft hij een lijst?’ vroeg ze met een stem die veel te kalm klonk.

‘Ja, nou, ik moet zeggen dat ik aanvankelijk zelf ook niet zo gecharmeerd was van het idee, maar toen hij het me uitlegde, zag ik zijn punt wel. Wat als het meisje in galop ineens vreemd met haar been blijkt te schoppen?’

Julia negeerde deze onbegrijpelijke opmerking en probeerde terug te keren naar het punt van de discussie. ‘Ik zou graag willen weten wat er allemaal op die lijst staat, Cassie. Heb je hem gezien?’

‘Ja, maar je schiet er niets mee op. Helemaal niets. Zelfs als je de Graanwetten-test had doorstaan, dan nog irriteren je wimpers hem mateloos.’

‘Mijn wimpers? Is die man soms geestesziek?’

‘Nee, helemaal niet. Je kunt hem gewoon niet voor de gek houden met die trucjes van jou. Hij vindt flirterige spelletjes verachtelijk.’

Julia stond op van haar stoel, ijsbeerde woedend door de kamer en mompelde dingen als: ‘Het onvoorstelbare lef!’ en ‘Wat een verwaande kwast.’ Cassie stond op toen zijn nichtje dat deed, maar ze gebaarde hem terug in zijn stoel, waar hij zenuwachtig op zat te schuiven, zich plotseling bewust dat hij zijn mond voorbij gepraat had.

Toen Julia abrupt stopte met ijsberen en er een glimlach op haar gezicht verscheen, werd Cassie nog ongeruster. Hij had die uitdrukking op Julia’s gezicht vaker gezien dan hem lief was, en het was altijd een slecht voorteken.

‘Ik heb een ronduit briljant idee,’ kondigde ze aan.

‘Gek genoeg waag ik dat te betwijfelen.’

Selina Dalton, die niets interessanter verwachtte dan een brief van haar ouders, was verrast door de uitnodiging van haar oude schoolvriendin Julia Thistlewaite.

Ze had al gehoopt op zo’n uitnodiging toen ze vier maanden geleden aan Julia had geschreven, maar aangezien ze nog nooit antwoord op haar brief had ontvangen, had ze de moed maar opgegeven. Julia was altijd een moeilijk soort vriendin geweest, eentje die nu eens heel hartelijk en dan weer ijskoud kon zijn, dus het had Selina niet al te zeer verbaasd toen Julia weigerde hun voormalige vriendschap te erkennen. Ze was eigenlijk zeer verbaasd dat Julia haar eindelijk had uitgenodigd om bij haar te komen logeren in het herenhuis van de Thistlewaites aan Berkeley Square.

Selina slaakte een kreetje van verrukking bij het vooruitzicht voordat ze schuldbewust om zich heen keek. Maar er was natuurlijk niemand die haar kon horen. Ze was alleen,

zoals gewoonlijk, in de zitkamer van het huis van haar voormalige werkgeefster in Bath. Mrs Ossory was een vriendelijke en welwillende werkgeefster geweest, en Selina was oprecht bedroefd om haar overlijden, vier maanden geleden. Ze hadden drie jaar harmonieus samengeleefd nadat Selina in dienst was genomen als gezelschapsdame. Het was helemaal geen zwaar werk geweest, en Mrs Ossory was voor Selina net zo goed een gezelschapsdame als Selina voor haar. Zelfs na haar dood was ze vrijgevig geweest, en had ze Selina een bescheiden erfenis nagelaten.

Maar Selina kon niet voor onbepaalde tijd in het herenhuis van Mrs Ossory blijven wonen, want dat was aan een neef nagelaten. En ze wilde niet echt terugkeren naar de kleine parochie in Sussex waar haar vader als predikant werkte. Toen ze de functie bij Mrs Ossory had aanvaard, had ze gehoopt dat ze zich, als ze in Bath woonde, uiteindelijk zou verloven met een geschikte heer. Haar ouders hadden niet het geld voor een seizoen in Londen, maar toen Mrs Ossory, verre familie van haar moeder, vertelde dat ze op zoek was naar een gezelschapsdame, had Selina de kans met beide handen aangegrepen om het leven buiten de pastorie te ervaren. En misschien, als ze een geschikte match zou vinden, om haar jongere broers en zussen te kunnen onderhouden.

Selina had genoten van haar tijd in Bath en had geen spijt van de drie jaar die ze daar had doorgebracht, maar toch had ze het gevoel dat er iets ontbrak. De kring van vrienden en kennissen van Mrs Ossory was noodzakelijkerwijs Selina's kennissenkring geworden, en onder hen was er niemand jonger dan vijftig. Ze miste het gezelschap van mensen van haar eigen leeftijd en met dezelfde interesses, en had het idee dat ze zulk gezelschap misschien in Londen zou kunnen vinden.

Maar ze besepte dat een jongedame van tweeëntwintig niet alleen kon wonen, dus had ze Julia geschreven, van wie Selina wist dat die haar toegang kon geven tot het soort gezelschap dat ze zocht. En het ongelooflijke was gebeurd: eindelijk had ze de felbegeerde uitnodiging ontvangen.

Die kwam net nadat Selina het besluit had genomen om naar haar familie terug te keren, in het besef dat ze het onvermijdelijke lang genoeg had uitgesteld. Ze zou Bath de volgende ochtend verlaten en was dankbaar dat de brief niet een dag later was aangekomen, want nu was Londen haar bestemming.

Selina schrok er wel een beetje van hoe ze twee dagen later in Londen werd ontvangen. Julia wuifde Selina's excuses weg dat ze al zo snel was gekomen, en onderbrak Selina halverwege haar uitleg door te zeggen: 'Zo is het beter. Dan kunnen we meteen beginnen.' Vervolgens liep ze in de salon om Selina heen en bekeek haar kritisch.

'We moeten het er maar mee doen,' zei ze ten slotte, en Selina voelde de drang om haar excuses aan te bieden voor haar tekortkomingen, al had ze nog steeds geen idee waar Julia het over had.

In het besef dat ze toch op de een of andere manier moest reageren, zei Selina: 'Pardon?'

Julia schrok op uit haar overpeinzingen, lachte klaterend en verontschuldigde zich voor haar vreemde gedrag. 'Ik zal je binnenkort alles uitleggen, maar ik wacht op de komst van mijn neef Lord Cassidy.'

Selina knikte, al begreep ze er nog steeds niets van, en Julia begon opgewonden te kletsen. 'Kom alsjeblieft zitten, dan kunnen we onze kennismaking hernieuwen. Vertel eens, wat heb je gedaan de afgelopen... is het echt al vijf jaar geleden?'

Selina verzekerde haar dat het inderdaad vijf jaar geleden was dat ze elkaar voor het laatst hadden gezien, en vertelde over haar tijd als gezelschapsdame van Mrs Ossory.

‘Wat vreselijk saai voor je,’ zei Julia.

‘Het was helemaal niet onaangenaam, al verlangde ik wel naar het gezelschap van mensen van mijn eigen leeftijd. Bath is een nogal populaire bestemming geworden onder mensen van boven een zekere leeftijd die er op zoek zijn naar de bron van de jeugd.’

‘Ik begrijp je volledig. Ik vind buitenlanders ook buitengewoon vervelend.’ Voordat Selina aan Julia kon uitleggen dat die haar verkeerd had begrepen, vervolgde Julia: ‘Wat zul je daar weinig vermaak hebben gekend. Dan krijg je het hier in Londen veel beter.’

Selina, die zich ineens weer herinnerde hoe zelfzuchtig Julia was, twijfelde eigenlijk aan de waarheid van die uitspraak, maar vond het onbeleefd om haar gastvrouw tegen te spreken. Vervolgens werd ze getrakteerd op een opsomming van de geneugten die haar te wachten stonden, maar aangezien Julia’s conversatie vooral bestond uit het laten vallen van namen van de mensen die Selina zou ontmoeten, maar die op dat moment geen betekenis voor haar hadden, kostte het haar moeite om te doen alsof ze geïnteresseerd was. Ze was dan ook behoorlijk opgelucht toen Lord Cassidy eindelijk arriveerde.

Julia stelde hen aan elkaar voor en Selina nam Lord Cassidy belangstellend op. Ze bedacht dat ze nog geen twee uur in Londen was en nu al kennis had gemaakt met een jonge heer. De belangstelling ging echter over in geamuseerdheid, toen ze besloot dat Cassie, zoals hij per se genoemd wilde worden, zo uit een van Cruikshanks spotprenten gestapt leek te zijn.

Zijn gelaatstrekken, al waren ze vriendelijk, leken net iets

overdreven: zijn ogen, oren en neus waren allemaal net een tikje te groot voor zijn gezicht. Zijn armen en benen waren lang en mager; zijn kleding, hoewel modieus en duur, was gekreukt en verfomfaaid. En hoewel hij vriendelijk naar Selina glimlachte, kreeg zijn expressieve gezicht een bozige frons als hij in de richting van zijn nicht Julia keek.

‘Dus nu mijn neef hier is, kan ik je uitleggen waarom ik je heb uitgenodigd naar Londen te komen,’ zei Julia toen iedereen eenmaal zat. Ze voelde Selina’s verbazing om deze mededeling, want in haar brief had Julia geschreven dat ze haar uitnodigde omdat ze Selina’s gezelschap wenste, en dus haastte ze zich om het uit te leggen. ‘Natuurlijk, je weet dat ik altijd van je gezelschap heb genoten, lieve Selina, en dat was de reden dat ik überhaupt van plan was je uit te nodigen, maar ik had ook het gevoel dat je me, zolang je hier in de stad verblijft, misschien zou willen helpen met een klein project van me.’

‘Een project?’ vroeg Selina, toen Julia even aarzelde en niet van zins leek om verder uit te wijden.

Julia wierp een blik op haar neef, die haar alleen nog maar boziger aankeek. Toen ging ze onverschrokken verder, al vond ze het blijkbaar moeilijk om Selina daarbij in de ogen te kijken. ‘Misschien is “project” niet het juiste woord,’ zei ze. ‘Het is meer een lolletje eigenlijk.’

‘Hmpf,’ snoof Cassie en hij rolde met zijn ogen.

Zijn nichtje negeerde hem en zei: ‘Je moet weten, er is een jonge gentleman, een Mr Malcolm, die algemeen bekendstaat om zijn arrogantie. Hij vereerde me eerst met zijn heel bijzondere aandacht, maar vernederde me vervolgens door zijn advances te staken.’

‘Wat vreselijk voor je! Dat vind ik echt heel erg.’

Julia wuifde Selina’s uitingen van medeleven met een ongeduldig gebaar weg. ‘Ja, het was nogal onaangenaam,

vooral toen ik erachter kwam dat hij een lijst heeft met punten waarop hij me beoordeelde. Hij vond dat ik tekortschoot.’

‘Een lijst? Wat voor soort lijst?’

‘Het is een lijst met eisen waar de bruid die hij zoekt aan moet voldoen. Maar hij is van mening dat hij zo superieur is aan ons allemaal dat die eisen totaal onhaalbaar zijn. Ik zou graag zien dat Mr Malcolm zijn verdiende loon krijgt door een grapje met hem uit te halen. En ik herinnerde me hoe je op school altijd wel in was voor een lolletje.’

Selina kreeg geen gelegenheid om bezwaar te maken tegen deze lezing van haar karakter – want Selina kon zich hier niets van herinneren – want Julia ging verder: ‘Ik dacht: als we jou nu eens presenteren als de perfecte vrouw die hij zoekt, en hem dan laten ontdekken dat jij zelf een lijst met eisen hebt waar hij niet aan voldoet, dan zou dat een perfect soort gerechtigheid zijn.’

‘Maar Julia, als hij zo arrogant en kieskeurig is als je zegt, zal ik toch zeker zijn aandacht niet trekken?’

‘Die mogelijkheid bestaat, maar jij bent beter geïnformeerd dan ik of welke andere jongedame dan ook ooit was. Jij kent de lijst, en met enige begeleiding van mij en mijn neef heb je een veel betere kans om aan de vereisten te voldoen.’

Selina wierp een snelle blik op Lord Cassidy en vroeg zich af hoe deze slonzige, komisch uitzierende man haar kon onderrichten in de vrouwelijke listen die nodig waren om een verfiende heer met specifieke voorkeuren aan te trekken. Hij zag haar verwonderde blik en legde uit: ‘Malcolm is een goede vriend van me. Ik ken hem beter dan wie dan ook.’

‘En u vindt ook dat hij het verdient dat deze grap met hem wordt uitgehaald?’ vroeg Selina.

Julia antwoordde voordat Cassie de kans kreeg. ‘Natuur-

lijk is hij het daarmee eens. Hij zou zijn hulp niet hebben aangeboden als hij dat niet was.' Toen Selina bleef protesteren, zei Julia ongeduldig: 'Doe niet zo slap, Selina. Je zult Mr Malcolm niets aandoen wat hij zelf niet meer dan één jongedame heeft aangedaan, onder wie mij.'

'Het punt is alleen dat ik denk dat jouw lolletje gedoemd is te mislukken. Als Mr Malcolm niet door jou gefascineerd was, Julia, betwijfel ik of hij zelfs maar mijn kant op zal kijken.'

Cassie vroeg zich af wat zijn nichtje daarop te zeggen had. Hij wist dat ze er een hekel aan had om tweede viool te spelen voor welke vrouw dan ook, maar het viel niet te ontkennen dat zijn nichtje verbleekte naast Selina. Waar Julia's haar roodblond was, was dat van Selina donker, weelderig kastanjebruin. Waar Julia's ogen bleekgroen waren, waren die van Selina glanzend smaragdgroen. Waar Julia's teint modieus wit was, had Selina's huid een gouden gloed, bijna alsof ze licht gaf. Iedere edelman zou naar Selina kijken en als ze dat eenmaal hadden gedaan, zouden ze hun blik niet meer afwenden.

Maar Julia zei daar niets van. 'Je bent natuurlijk geen schoonheid in de klassieke zin, maar ik denk dat je in de juiste situatie en onder de juiste omstandigheden de aandacht van Mr Malcolm wel zal weten te trekken,' zei ze.

Selina schudde haar hoofd en zei: 'Ik denk niet...'

'Ik moet zeggen,' viel Julia haar in de rede, 'dit grapje is het enige wat me nog kan overhalen om me weer in het openbaar te vertonen. Ik hoop echt dat je wilt helpen, anders moeten we jouw heerlijke bezoeken misschien bekorren. Ik betwijfel of ik dan nog wel in de stemming ben voor gezelligheid.'

Selina begreep meteen wat Julia bedoelde. Ze was uitgenodigd met een specifiek doel: Julia te helpen bij het verne-

deren van Mr Malcolm. Als ze weigerde Julia bij dit streven van dienst te zijn, zou haar elke toegang tot de Londense society worden ontzegd. Ze zuchtte en dacht na over haar opties. Hoe naar ze het idee ook vond, het klonk wel alsof die Mr Malcolm zijn verdiende loon zou krijgen. En er was ook gewoon een zeer reële kans dat hij haar niet eens zou opmerken, en dan kon Julia het haar niet kwalijk nemen dat het plan mislukte.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg Selina dan ook, en Julia glimlachte triomfantelijk.